

GAMZE GÜLLER • En Çok Onu Sevdim

GAMZE GÜLLER Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini TED Ankara Koleji'nde, lisans ve yüksek lisans öğrenimini İTÜ Mimarlık Fakültesi'nde tamamladı. Öykülerden oluşan ilk kitabı *İçimdeki Kalabalık* 2008'de, 2012 Orhan Kemal Öykü Ödülü'nü kazanan kitabı *Beşinci Köşe* 2012'de yayımlandı. Ankara'da yaşıyor ve mimar olarak çalışmaya devam ediyor.

İletişim Yayınları 2209 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 364

ISBN-13: 978-975-05-1821-8

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Deniz Duygulu - Emek Erez

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GAMZE GÜLLER

En Çok Onu Sevdim

Bana öyküler anlatmayı öğreten anneannem için...

“Ağır ağır terk eder
Köke yakın oturan, mekânı.”

– Hölderlin, *Die Wanderung* IV, 167

İlk söz:

Bu kitapta adı geçen bütün kişiler hayal ürünü,
bütün nesnelere gerçektir.

İnşaat sahasını yoldan ayıran, üzeri sitenin üç boyutlu görselleriyle süslü bariyerlerin arasından geçip üzerinde “Tanıtım Ofisi” yazan tek katlı yapının önünde durdular. Sitenin sloganı parlak harflerle bu yazının altına iliştirilmişti: Hayalleriniz Gerçek Olacak!

“Olacak mı?” diye geçirdi içinden Asuman.

“Şuraya bir beton dökemediler,” diye söylendi Mete. Her geldiklerinde araba parkı için düzleştirilmiş ve çakıl dökülmüş yolda ilerlerken sıçrayan taşlar arabasını çizecek diye endişe ediyordu. Arabadan inip binaya doğru yürümeye başladılar. Asuman düşmemek için Mete’nin koluna girmek zorunda kaldı. Topukları çakılların arasına giriyor, saplanıp duruyordu. Çakıl taşlı yolun iki yanını yapay palmyeler çevreliyordu. Ankara’da yetişmeyeceğini –her nedense– düşünemeyenler için dikilmiş plastik palmyeler. Yapay göletin etrafında da palmyeler vardı tanıtım broşürlerinde. “Oldu olacak tropik kuşlar da çizselermiş,” diye düşündü Asuman.

Ofise girmeden önce durup arkada yükselen dev inşaata baktılar bir süre. Farklı yüksekliklerdeki binalara yaklaşıp

uzaklaşan vinçlerle, büyük bir gürültü içinde nefes alıp veren çok kollu betondan bir canavar gibiydi.

“Hızlandılar,” dedi Mete. “Bak, üç kat daha yükselmiş bizim blok.”

Asuman inşaat sahasına boş boş bakıyordu. Ne olduğu belli olmayan bir kargaşa sergileniyordu sanki. Burayı her düşündüğünde kafasına o dinmek bilmeyen gürültü doluyordu. “Hiç bitmeyecek,” diye geçirdi içinden. Gülümsedi.

“Soldaki sosyal tesis binası,” dedi Mete elini o hengâmenin içindeki belirsiz bir noktaya uzatarak. “Havuzlar da orada olacak.” Bir türlü gözünün önünde canlandıramadı Asuman. “Sauna, buhar odası, jakuziler...” Şimdiden etrafında baloncuklar köpürüyor gibi mutlu görünüyordu. İkisi de aynı keşmekeşe bakıyorlar ama Mete orada bir cennet görüyordu sanki. Asuman oradan oraya koşturan işçiler, etrafa yığılı inşaat malzemeleri, beton mikserleri, sökülmüş kalıp parçaları, el arabaları, moloz yığınları görüyordu yalnızca. Ve bunların arasından göğü delecekmiş gibi sivrilen o karanlık silüetleri.

“Sosyal tesisi olması çok iyi...” dedi Asuman. Aklına başka bir şey gelmemiştir.

“Bize biraz daha pahalıya mal oldu ama 25. katta olmamız avantaj,” dedi Mete. “Manzaramız müthiş olacak. İyi ki ısrar ettin. İlk defa bu kadar yüksekte olacağız, senin sayende.” Etrafta göz alabildiğine uzanan çorak araziye baktı Asuman, “evet,” diye mırıldandı. Kendi de yüksekte olmayı istemiştir. Hatta heyecanlanmıştı blokların bu kadar yüksek olacağını duyunca. Ama şimdi etrafa baktığında...

Tanıtm ofisine girdiklerinde mini etekli, sonradan olma sarışın bir kız karşıladı onları. Yoğun bir oda kokusu eşliğinde kıpkırmızı dudaklarını neredeyse iki kulağına kadar açarak gülümsedi, “Hoş geldiniz.” Sesi önceden prova edilmiş gibiydi. “Ben Burcu, nasıl yardımcı olabilirim?”

Girişte yüksekçe bir platform üzerinde, pleksi cam bir muhafaza içinde sitenin maketi duruyordu. Asuman ve Mete evlerini bu maketten seçmişlerdi. Yüzlerce dönümlük bu arazi içindeki en görkemli şey hâlâ buydu. Küçücük bir hayat vardı o fanusun içinde. Mini mini arabalar, insanlar, havuzlar, yürüme yolları, çardaklar, kafeler, onlarca katlı ama boyu bir karışı geçmeyen konut blokları ve elbette palmyeler. Mini mini Asumanlar, Meteler neredelerdi kim bilir... Makette blokların arasında büyük boşluklar, bu boşluklarda büyük göletler, büyük kanallar, büyük yeşil alanlar vardı. İnşaata baktıklarında ise, blokların dip dibe inşa edildiğini görüyordu Asuman. Hepsini birbirinin gölgesinde kalacak ve güneşi göremeyecek dikey hapishaneler gibi. O büyük göletlerse çocuk havuzları gibiydi gerçek inşaatta. Bunu ilk söylediğinde onun ölçek kavramında bir sıkıntı olduğunu söylemişti Mete. İçine girdiklerinde öyle hissetmeyecekti. Buna inanmayı çok istemişti Asuman. Ama mekân hep insandan büyüktü. Onları ezmeye çalışıyor, tepeden bakıyordu.

“C1 Blok'ta daire sahibiyiz,” dedi Mete. Bunu her tekrar edişinde sesi daha gururlu çıkıyordu sanki. Bunun için çok beklemişti, çok çalışmıştı, haklıydı belki de. “Ama sesinin tonu keşke böyle değişmese,” diye düşündü Asuman.

Kızın yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Ne de olsa müşteri velinimetti. Onları hemen yumuşak, rahat, içine gömüldükleri koltuklara yerleştirdi. Ne içerlerdi, sıcak bir şey, soğuk bir şey, onları ağırlamaktan mutluluk duyacaklardı. Asuman arkasına yaslanmayı denedi ama koltuk o kadar derindi ki ayakları yere değmedi. Bunun üstüne koltuğun ucuna doğru kayıp ayaklarını yere basacak şekilde oturdu. Mete rahatsız benzemiyordu, bacak boyu yeterli gelmişti anlaşılın. Rahatça yaslanmış hatta bacak bacak üstüne atmıştı. Asuman çantasını koltuğun koluna asmayı denedi, kol yuvarlaktı, sap durmadı, kaydı. Bu kez çan-

tasını da kucağına aldı. Mete oranın sahibi, o eğreti bir misafirdi sanki.

Mete için kahve Asuman için “yalnızca su” geldi. Mete kahvesini içerken kızla hararetli bir sohbet dalmıştı bile. Dolapta saatleri için özel bir bölme istiyordu, bir de kasa, hatta mümkünse kravat ve kemerleri için özel askılar. Asuman onları dinlemeye çalışıyor ama akli başka şeylere takılıp duruyordu. Evin teslimine hâlâ bir yıl vardı. Söz verilen uzun sürmüştü inşaat. Ama ikisi de oturdukları daireleri boşaltacaklarını taahhüt etmişlerdi çoktan. Geçici de olsa yeni bir yer bulmaları gerekiyordu şimdi. Asuman’ın evine, ev sahibinin gönderdiği yeni kiracı adayları gelip gidiyordu sık sık. Mete’nin de durumu ondan farksızdı.

Örnek daireyi görmek isterler miydi? Buna göre şimdiden istedikleri bazı malzemeleri belirleyebilir hatta mobilya seçmeye başlayabilirlerdi. “Daha bir yıl var diyorsunuz,” dedi Asuman. “Sekiz buçuk ay, eh ancak,” dedi kız. “Tabii ancak,” dedi Mete. Asuman sustu. Elbette görmek isterlerdi.

Örnek daireye girerlerken ayaklarına galoş giydiler. Mavi ayaklı paytak ördekler gibi odalar arasında süzölmeye başladılar. Giriş holü açık renk, büyük ebatlı granit seramik kaplanmıştı. Burcu durmadan kullanılan malzemeleri, mobilyaları ve menşelerini anlatıp duruyordu. Parkeler Finlandiya’dandı, özel bir teknikle beyazlatılmış meşeydi. Aydınlatma armatürleri İtalyan’dı. Aerodinamik tasarımlarıyla tavadan sarkmıyor da tavanı yükseltiyorlardı sanki. Duvar kâğıtları İngiliz malıydı. Seramikler İspanyol’du. Ankastreler Alman üretimiydi. 10 yıl garantiliydi hepsi. Beyaz mobilyalar, beyaz halılar, beyaz aksesuarlarla tefriş edilmişti bu çok uluslu daire. Bu kadar açık renk gözünü yordu Asuman’ın. Her şey parlak, her şey ışıltılıydı. Bütün odalar yerden tavana kadar camdı. Cilalanmış, paketlenmiş ve kocaman bir hediye paketi gibi önlerine konmuştu. Biraz gölge, bir tutam

loşluk, azıcık mahremiyet aradı Asuman. Yoktu. Işıl ışıl aydınlatılmış dev bir kamusal alan hissi veriyordu ona.

“Bunların hangileri bütün daireler için standart?” diye sordu Asuman. “Hiçbiri,” dedi Burcu. “Mimarlarımız bu daire için özel olarak seçtiler bunları. Siz kendi daireniz için kendi seçimlerinizi yapacaksınız.” Asuman Mete’ye baktı, Mete büyülenmiş görünüyordu. “Ya bunları istersek,” diye sordu. “Mobilya, aydınlatma armatürleri ve aksesuarlar hariç sabit imalatlar için biz yardımcı olabiliyoruz,” dedi kız. “Elbette fiyat farkı olacaktır.” Mete’nin yüzü biraz karardı. Asuman onun bu eve sahip olmak için çok uğraştığını biliyordu. Daha fazlasına güçlerinin yetmesi mümkün değildi. “Standart teslimeler neler dâhil peki?” diye sordu Mete. Kız omzunu silketti, “Yerli üretim laminat parke, vitrifiye ve seramikler.” “Tokki’den hallice,” diye düşündü Asuman ama sesini çıkarmadı.

Işık almayan bir odanın kapısını şöyle bir açıp kapadı kız, “Burası da iş odası,” dedi. “İş odası mı o da neymiş?” diye sordu Asuman. “Ütü masası, çamaşır makinesi, çamaşır teli gibi şeylerin duracağı oda yani,” diye yanıtladı kız. Asuman gülmemek için kendini zor tuttu, “Sandık odası demek istiyorsunuz herhalde,” dedi. “Projemizde böyle tanımlandı,” dedi Burcu ağzını yayararak.

“Sizin daireniz bundan küçük elbette. Bunlar büyük aileler için tasarlanmış. Dört buçuk oda.” Asuman’dan hoşlanmadığı belliydi. Genellikle Mete’ye bakarak konuşuyordu.

“Dört buçuk mu o da nesi?”

Mete kızgınlıkla baktı ona.

“Tamam,” dedi Asuman kız yanıt vermeden. “Projenizde öyle tanımlanmış.”

“Sizinki iki buçuk,” dedi Burcu.

“Belki odaları birleştirebiliriz.”

“Mümkün değil, tünel kalıp bu inşaatlar. Ara duvarların hepsi taşıyıcı.”